

IZUTUARENA

J. Egigurentarra

Iluntzen ari zen kotxez hiriburura hurbildu zirenean eta senarrak emaztearekin zekarren elkarrizketa izugarria moztu nahi zuen:

—Fantasia eta susmu beltzik aski da, andra. Hiriburua gaitoen bakoitzean lapurketa autua eta ebasleen beldurrez ikusten zaitut.

—Entzuten direnak entzun eta ikusten direnak ikusirik, gaur egun, ez da guttiagorako.

—Sikosis batean bizi zarala esango neuke. Denbora guzian beste hizbiderik ez duzu, urlia, berendia edo sandiari gertatuak baizik - ihardesten zion senarrak, aurrera begira tinko bolantea gidatuz mantentzen zen artean.

—Ez didazu ukatuko inoiz ez bezalako lapurketak ezagutzen ez direnik. Ezta ere, hiriburuan oinak ipini orduko jendeagan nabari den larritasuna. Garai hontan inor ere ez bait da lasai bizi. Lanik ezak eta drogazaleak ugari direnez, lapurketok goraka doaz eta inor ez da seguru. Gainera, ebasle hoiek, hortarako, inondirenak asmatzen dituzte.

—Tira, tira, ez da horren besteraino. Zure lagunekin egiten dituzun tertulia horietan beste auturik erabiltzen ez duzute-lako da.

—Zuk hala uste duzu?

—Zer pentsa nezake ba? Batean Lurdesek kontatu dizkitzun gertakari harrigarriak, bestean Joxepa autubatzaile horrek eman dituen berriak, urrengo Marixaren zurrumurru ilun misteriotsuak...

—Holakorik ez zazula esan, Jesukristoren izenean! - Erdietsi zion emazteak.

—Ezetz? Ez, zera... Ez didazu ukatuko Elbiraren neurritz kanporako fantasia, beti Hitchcock zinelariaren pelikula harrigarri bezain izugarriak guziak bi eta hiru aldiz ikusiz eta oso osorik irentsiz eta kontatuz ibiltzen ez denik. Elbirak sorgin-keri guziak zabaldu bai ditu inguruko lagunon artean, guziori lapurketen sikosiz eragina sorraraziz.

—Tira, gizon; zuk esaten dituzu esatekoak. Zu zeu ere neurritz kanpo ibiltzeko ez zara txarra.

—Ni?

—Bai, zu. Gauza guztiak esajeratu egiten bai dituzu.

—Zerk bultzatu zaitu ba, inondikako motibo zehatzik gabe hiriburura goazen bakoitzean, beste gabe, beti lapurketaz mintzatzeraz?

—Egunkarietan jasotzen diren berrieri gutti derizkiozu? Horiek irakurriz nornahi ohartzen da hiriburuetan zer nolako lapurketak dabilzan.

—Zuretzat hiriburuan dena da ikuspegi iluna, beltza ez bada. Gainera, gertakizunik beti izango da hainbeste biztanledun tokian. Beraz, ez zazula bururik galdu.

—Burua ez dakit, baina entzuten direnak entzun, beste zerbait galtzea ez litzake harritzekoa.

—Hara; iritsi gara. Kaleetako trafiko hau da gaurkoz hirietako gaitzik handiena. Hainbeste kotxe, semaforo eta jirabira, zorabiatzekoa da iluntziko ordu puntetan sartzen garelarik. Baina, honenbestean, hemen gara. Zu Ostatuako atarian jetsi zaitte, maleta, balixa eta gainerakoak zeure kontu hartuz. Ate-

zainak lagunduko zaitu, ohi bezala. Ni aparkalekura noa eta laster itzuliko naiz.

Urrutira gabe, handik bi kalekantoira bira egin eta Parking batean sartu zen. Argiz oso metel zegoen toki hura, bazter itzaultsuan aurkitu zuen uzteko tokia ere. Irtetzeko eskilaretara zijoala, kotxe artetik zeharka gizona bat zetorkiola ohartu zen. Pausoa bizkortu zuen, baina hala ere gizonorrek kotxe artetik zeraman bentajagatik aurrea hartzen zion. Emaztearen ihardunak entzunarren ez zen izutia, baina hala ere nahiago zuen oztopo biderik jarri gabe zirkin egitea. Hala pentsatu bazuen ere, ez zuen holakorik lortu. Gizon hura aurrekaldean plantatu zitzaion, aurrez aurre jarriaz. Zerbait adierazi nahi zion itxura xekarren. Elkarrri begira gelditzeaz, eta surik zuen galdetu, barrua lasaitu zitzaion.

Elkar aurrez aurre, txiskerua piztu eta zigarroari su ematean, gizonaren gorputzak dorpeki topo egin zuen berearekin. Suaren argira, aurpegi argal eta beltzaren itxura txarrekoa iduritu zitzaion. Susmagarritzat jo zuen eta kezkatu gelditu zen. Baina, gizonak, piztu berri zuen zigarroari txupada eginaz eskerrak eman eta alde egin zuen; kotxeen sarbide beretik kale aldera. Bera, eskilara estu haietatik gora, itxura txarreko aurpegi zurbil hura ahaztu ezinik. Kezkak eraginik, berekikoetan zion: «Zer arraioagatik irten ote duk autoen sarbidetik eta ez eskilaretatik?». Bat batean, zirrara kezagarri batek eraginik, eskua txaketaren barruko patrikara eroan zuen eta, hura harri-dura, kartera falta! Ez bat eta ez bi; laster etorri zen berera, eta gehiagoko gabe, eskilarak behera itzuli zen autoen sarbidea hartzeko. Ezkutatu bada ere ez zen urruti izango eta bestela aztarnak jararitu. Kalera irtetzeaz ez zen jenderik ageri, han, kantoi baten biran, gizon hura izan ezik. Ariniketan joan eta atzetikara sahespean erpuruz sakatu, pistola kaioniaren punta balitz bezala eta geldiaraziz, esan zion:

—Alto! Zaude geldi aurrera begira eta emaidazu kartera, hemen bertan hiltzerik nahi ez badazu.

Bai laster eman ere. Hartu eta aguro jo zuen Ostaturuntza. Ate nagusitik sartzean, errepezioan aurkitu zuen emaztea,

sarrerako baldintzak beteta zituela. Gizon izutuaren aurpegia ikusteaz, esan zion:

—Zer gertatzen zaizu? Aurpegitzarrez ikusten zaitut.

—Ezta ezertxo. Gero kontatuko dizut zer pasatu zaidan.

Gelara igo zirenean, maletariak eskupekoa hartu eta alde-
tzean, senar-emazteak bakarrik gelditu ziren; senarra mintza-
tzen zaio:

—Ederra gertatu zait. Gaur behintzat ez zenduen arrazoi faltarik.

—Zer ba?

—Parkiñean itxura txarreko gizon batek sua eskatzean kar-
tera lapurtu dit. Baina hortaz jabetzeaz bat azkar itzuli naiz
bere pausoak jarraituz, atzetikara hartu, erpua sahespetik sar-
tuaz meatxu egin diot kartera itzuli zezan. Baita itzuli ere.

—Zer!? Baina, zer diozu!...

—Bai, bai...

—Isildu zakidaz; Balixa eta paketeekin batean zure kartera
ere neri eman didazu Ostatuko sarrerakoa bete nezan...

—Seguru zaude?

—Bai horixe. Hara. Tori.

Eta emazteak kartera eskuetan jarri zion.

—Eta beste hau?... Egia, ezta nerea.